

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **A. H.**, zast. JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., i. s. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2014, čj. OAM-265/LE-BE03-K01-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2016, čj. 49 Az 30/2014-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 12. 2014, čj. OAM-265/LE-BE03-K01-2014, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobcovy tvrzení, dle něhož opustil zemi původu vzhledem k telefonickým výhrůžkám smrti ze strany jeho věřitelů a pro snahu vydělat peníze a zajistit lepší život pro sebe a svou rodinu, shledal žalovaný pro udělení mezinárodní ochrany nedostatečnými. Žalovaný vycházel mimo jiné ze skutečnosti, že žalobce se ani nepokusil domoci se ochrany v zemi původu.

[2] Krajský soud v Praze závěrům žalovaného přisvědčil a žalobu proti jeho rozhodnutí rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti proti tomuto rozsudku, resp. jejím doplnění, uvedl, že krajský soud „*pominul část žalobních námitek žalobce a rovněž se nevyrovnal s jím navrhovanými důkazy, resp. přistoupil k hodnocení důkazů selektivně v neprospěch stěžovatele, přičemž v souhrnu došlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*“. Krajský soud se dle názoru stěžovatele údajně nevypořádal s žalobní námitkou, dle které žalovaný rozhodl příliš rychle (tzv. „*justice rushed*“), což vzbuzuje obavy, zda nezanedbal své povinnosti. Stěžovatel dále polemizoval s názorem krajského soudu ve vztahu k námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu a relevanci informačních zdrojů, z nichž žalovaný vycházel. Stěžovatel uvedl, že v zemi původu by mu ze strany státních orgánů nebyla poskytnuta efektivní ochrana před jeho věřiteli, kteří mu vyhrožovali smrtí, neboť mají dostatek prostředků, aby ovlivnili vyšetřování. Odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 4 Azs 38/2003-36, je v této souvislosti nepřipadný. Relevantním není ani odkaz žalovaného na část zprávy Evropské komise o pokroku, podle které je policie v Kosovu vnímána jako nejspolehlivější instituce či že se Policie snaží o spolupráci s misí EURLEX a byly přijaty předpisy vedoucí k ochraně svědků. Krajský soud dále nesprávně zamítl důkazní návrhy stěžovatele dalšími zprávami o zemi jeho původu.

[4] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí, odkázal na obsah svého rozhodnutí a ztotožnil se závěry krajského soudu.

[6] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s., zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] Stěžovatel uvedl, že přijatelnost jím podané kasační stížnosti spojuje v tom, že „*v uvedené věci nebyla naplněna základní funkce správního soudnictví a to sice ochrana subjektivních práv jednotlivce, která byla porušena správním rozhodnutím. Soud stěžovateli dostatečně nezdůvodnil, proč v žalobě uplatněné námitky nejsou důvodné, resp. se vypořádal s důkazy selektivně, a to v neprospěch stěžovatele bez patřičného odůvodnění.*“

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě zakládala přijatelnost kasační stížnosti a současně i postačovala by k zrušení rozsudku kasační stížností napadeného; tuto námitku shledal nedůvodnou. Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Absenci takto vytyčených požadavků však Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal.

pokračování

[10] K námitce údajně příliš rychlého rozhodnutí žalovaného krajský soud uvedl, že ji považuje „za zcela absurdní, neboť rychlé rozhodování je cílem správního orgánu, který je zakotven i v základních zásadách správního řízení, v § 6 odst. 1 větě první správního řádu. Soud proto konstatuje, že rychlost vyřízení žádosti je naopak kladným prvkem řízení, je ku prospěchu jeho účastníků a nemůže být vadou řízení. Námitka žalobce proto není důvodná.“ Na tomto hodnocení Nejvyšší správní soud nejenže neshledal nic nepřezkoumatelného, ale nadto se s ním zcela ztotožňuje. Nelze také přehlédnout, že stěžovatel v souvislosti s uvedenou námitkou ani neuvedl, jakého konkrétního porušení povinností se měl žalovaný dopustit.

[11] Nejvyšší správní soud dále zdůrazňuje, že v posuzované věci nevystala žádná právní otázka, která by doposud nebyla jeho judikaturou řešena. K otázce nedostatečně zjištěného skutkového stavu se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 24. 2. 2004, čj. 6 Azs 50/2003-89, ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 16. 11. 2005, čj. 6 Azs 139/2005-90, ze dne 26. 2. 2008, čj. 2 Azs 100/2007-64, a ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008-81, ve kterých zdůraznil, že v řízení o udělení azylu musí správní orgán často rozhodovat v důkazní nouzi, přičemž za této situace je nutné při hodnocení důkazů vzít v úvahu také způsob výkonu státní moci v zemi původu, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mohou mít vliv na naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Rovněž Nejvyšší správní soud poukázal na to, že není povinností žadatele, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpověď a naopak je na žalovaném, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují. Informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany přitom musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.

[12] Nejvyšší správní soud na rozdíl od stěžovatele nemá za to, že by se žalovaný, resp. krajský soud v této souvislosti dopustili jakéhokoli pochybení. Žalovaný dostatečně – tedy na základě informací splňující kritéria kladená na ně shora citovanou judikaturou – zjistil skutkový stav, na jehož základě přehledným, srozumitelným a podrobným způsobem vyložil, proč stěžovatel podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nesplňuje. Krajský soud se pak dostatečně zabýval též zprávami o situaci v Kosovu předloženými stěžovatelem, přičemž neshledal, že by tyto informace jakkoli zpochybňovaly skutková zjištění žalovaného.

[13] Problematikou pronásledování ze strany soukromých osob se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudcích ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 5/2003-51, ze dne 18. 12. 2003, čj. 4 Azs 38/2003-36 a čj. 6 Azs 45/2003-49, ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008-57, a ze dne 11. 2. 2009, čj. 5 Azs 55/2009-132. Z uvedené judikatury vyplývá, že nebezpečí ze strany soukromých osob může být z pohledu mezinárodní ochrany relevantní pouze tehdy, pokud by orgány domovského státu cizince, u nichž by se skutečně domáhal poskytnutí ochrany, nebyly schopny ochranu před takovým jednáním poskytnout. Od požadavku, aby se žadatel o mezinárodní ochranu o ochranu vnitrostátní alespoň pokusil, lze opustit pouze tehdy, pokud skutečnost, že orgány v zemi původu nejsou schopny nebo

ochotny ochranu poskytnout, je zjevná již předem. O takovou situaci se však v nyní projednávané věci nejedná.

[14] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení městského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. září 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu